

Hermien Wevers: Eerst de grove stukken weg, dan 't fijne werk

zaterdag 24 mei 2008

Hermien en haar vriend stonden bekend als "het stel dat altijd ruzie heeft". In een ogenblik van crisis roept Hermien God aan: "God, als U er écht bent, en écht bestaat, help mij dan! Ik zie het zo niet meer zitten, en weet het niet meer." Ze krijgt antwoord en slaat een weg in van herstel, bevrijding en aflossing van schulden.

Als je mij vroeger als meisje vroeg: "wat wil je later worden?", dan antwoordde ik: "moeder... en heel véééél kinderen krijgen".

Ik ontmoette Rinze toen ik twaalf jaar oud was. De vonk sloeg gelijk bij mij over. Mijn eerste gedachte was: "Wauw, wat een leuke vent!" Ik had écht vlinders in mijn buik.

Bij een benzinstation in onze wijk ontmoeten we elkaar steeds. Af en toe ook een beetje stiekum. Bijvoorbeeld wanneer ik op mijn broertje moest passen, dan liet ik hem alleen thuis, om even naar het benzinstation toe te gaan.

Rinze's ouders waren streng. Toen hij 15 jaar oud was en ik 14 moesten we bij elkaar vandaan, want ik was geen meisje van hun kerk. Nou ja, dat hebben we toen maar gedaan, want je luistert op die leeftijd naar je ouders.

We zijn ieder onze weg gegaan. Rinze kreeg vrienden en ik natuurlijk ook. Hij ging een vaste relatie aan, en ik vond een andere vriend. Toen ik 18 jaar was liep mijn relatie stuk. Het klikte niet en er was alcohol in het spel.

Weer bij Rinze

Rinze en ik kwamen elkaar weer op dezelfde plaats tegen waar we elkaar eerst hadden ontmoet. Ook zijn relatie was nét stukgegaan. Ik was blij om hem te zien. Hij vroeg me mee uit, en daar had ik natuurlijk wel zin in. Het was een fijne tijd. Ik kon mijn verdriet delen met iemand.

Mijn vader waarschuwde mij: "niet te snel gaan samen wonen met die vent". Ik was dol op Rinze en we ontmoetten elkaar steeds vaker.

Bijna elke dag gingen we samen op stap en kwamen dan zeer laat op bed, soms tegen half vijf in de ochtend. Rinze's baas zei: "dat meisje heeft een slechte invloed op jou". We moesten allebei 's ochtends weer werken. Rinze bracht eerst mij weg naar mijn werk.

Stamcafé

Daarna ging ik wonen op een kamer vlak naast een café dat ook een dart en snooker centrum was. Dit werd ons stamcafé, beter gezegd: ons eerste huis!

We raakten aan de drank en aan het gokken. Complete maandsalarissen gingen erdoor, van Rinze en van mij. Als er geen loon meer was, dan gingen we gewoon poffen! Dit kon toen nog. Later is er een regel gekomen: tót 500 gulden mag je rood staan.

Zondags wilden we wel eens een dagje uit, lekker samen weg, maar vaak kwam het er niet van, omdat we tot in de vroege uurtjes in het café bleven, meestal tot de laatste bezoeker was vertrokken. Dan konden we alleen nog maar zondags een patatje halen in het snooker centrum en deze laten opschrijven.

Roken, alcohol, de gokkast: ze werden een gewoonte én een verslaving. Als het maandsalaris binnen was, droegen we het weer af aan de kroeg.

"Het stel dat altijd ruzie heeft"

We kregen een bijnaam: "het stel dat altijd ruzie heeft". Anders kenden de mensen ons niet. En iedereen zei: "dat gaat niet goed, wat doen die twee nog bij elkaar?" Ook onze families en onze ouders konden geen toekomst voor ons samen zien. Maar in mijn hart bleef toch altijd een "houden van" wat er ook was gebeurd.

Zo ook die ene avond. Slaande ruzie hadden we, en Rinze besloot om er vandoor te gaan. Ik was alleen en zag het écht niet meer zitten. Ook voor mij gold: "Nu is het genoeg". Al zijn spullen smeed ik op een hoop, en had zo iets van: 'Ga jij maar weg!' Zo vond ik ook zijn bijbel. Deze legde ik boven op de stapel, het was voor mij genoeg!

Gebed

Toen brak ik in huilen uit. Ik wist het niet meer. Ik was gebroken en knielde neer. Daar lag de bijbel. Ik keek er naar, en riep naar boven:

"God, als U er écht bent, en écht bestaat, help mij dan! Ik zie het zo niet meer zitten, en weet het niet meer."

Verdwaasd en verward zette ik mij op bank neer en deed de tv aan. Kort daarop kwam Rinze thuis. Mijn hart bonkte in mijn keel. Nu zou ik hém wel even vertellen dat hij weg kon gaan en nooit weer hoefde te komen. Zijn spullen stonden al klaar. Het was immers mijn huisje!

We staarden voor ons uit. Op de achtergrond stond de tv aan. Zwijgend keken we elkaar aan. Rinze zapte langs wat zenders en bleef steken bij een EO programma. Normaal zapte hij direct weg, maar deze avond niet.

Het programma raakte ons. Het was een gospel programma met ondertiteling.

Ik begon te huilen. Rinze legde zijn arm om mij heen, en sprak de woorden: "Het komt wel weer goed hoor!"

Als ik terug kijk weet ik: dat was voor mij een antwoord van God! Zoiets als: "Ik verlaat jullie niet, en heb nog steeds een plan voor jullie leven". We hebben elkaar vergeven, en dat was voor ons weer een kleine stap in de goede richting!

Wens om te trouwen

We spraken af om wat minder vaak naar de kroeg te gaan. Op een vakantie heb ik Rinze ten huwelijk gevraagd. We wilden dolgraag trouwen! Maar het liefst wél voor God! Alleen waar? Ik zei dat we het wel eens konden proberen bij de kerk waar ik vroeger als kind was geweest.

We nodigden de dominee bij ons thuis. We hadden echter alleen maar schulden en konden deze trouwdienst niet betalen! Ik was teleurgesteld.

Met collega's op het werk ging ik erover praten. Eén collega nodigde mij uit om eens een kijkje te gaan nemen bij hen in de kerk. Ik kwam in de kerkdienst op woensdagavond en vond het maar vreemd: al die blije mensen, en dan dat klappen bij de liederen!

Levensverandering

Die blijdschap wilde ik ook! Een oproep volgde: "vraag Jezus in je hart te komen." Ik wist niet wat ik moest doen. Zenuwachtig stak ik mijn hand op. Samen met iemand bad ik een "bekeringsgebed". Ik moest enorm huilen. Maar op dát moment kwam er een rust over mij heen. En met die rust in mij keerde ik huiswaarts!

Onderweg naar huis moest ik wel van mijn fiets afstappen. Ik zette hem tegen een boom en genoot van de ondergaande zon, de koeien, schapen en paarden in de wei. Geweldig! Elke dag fietste ik dezelfde route, maar nu leek het alsof mijn ogen nieuw werden geopend voor al dat moois.

Voldaan keerde ik naar huis! Normaal kregen we altijd ruzie, over wie er de afwas moest doen, maar deze keer niet. Fluitend ging ik naar het aanrecht! Ik was blij, er was een last van mijn schouders af. Toen Rinze vroeg wat er aan de hand was, zei ik: "Niets, ik ben gewoon vrolijk, ik mag toch wel fluiten?"

Ik vertelde dat ik tot "bekering" was gekomen en rust had gekregen. Als we wilden trouwen voor God, dan moest het wel bij deze kerk zijn. Rinze moest er ook maar eens gaan kijken!

Het heeft een tijdje geduurd, maar Rinze besloot om de stap ook maar eens te nemen. Ook hij kwam tot "bekering". Het

leek voor mij een groot verjaarsfeest. Iedereen stond in de rij om ons te feliciteren.

We besloten om ons aan te sluiten bij deze kerk. Deze blijdschap, deze rust, deze warmte, liefde. Geweldig!

Een trouwdatum was gepland en we hadden de kerk gevonden waar we naar zochten. We kregen een huis, v r bij de kroeg vandaan, zodat we niet meer elke dag naar het café gingen. In een h el korte tijd veranderde er een hoop.

Schulden

De bruiloft was simpel maar mooi. Ik ervoer het als een bevestiging en dacht: nu is alles goed. Natuurlijk waren er nog torenhoge schulden. En zijn we niet in een keer met alles gestopt. Ik zie het zo: God heeft eerst alle grove stukken bij ons vandaan gehaald, en nu kon het fijne werk beginnen.

Bij het café hadden we nog een schuld, Rinze's broer kreeg nog veel geld van hem, er lagen v el bekeuringen. Waarvan moest d t allemaal worden betaald? Toen we waren getrouwd en we een groter huisje hadden, lag er alleen vloerbedekking in de kamer. Een paar maanden liepen we in de keuken en de gang op een houten vloer.

Iemand die onze verzekeringen wilde regelen kwam erachter dat Rinze in een verkeerde tariefgroep was ingedeeld. Hierdoor konden we een grote som geld terugontvangen, zo'n negenduizend gulden. Met de teruggaaf betaalden we de schuld in de kroeg, de schuld bij Rinze's broer, de bekeuringen en de nodige aanmaningen. We hielden geld over voor een stukje zeil in de keuken en voor vloerbedekking in de gang.

Het is een wonder van God dat wij zo in  en keer van onze schulden waren verlost!

God greep op tijd in

God heeft langzamerhand de behoefte om te gokken bij ons weggenomen, nadat Hij op tijd had ingegrepen. Nu ik terugkijk begrijp ik Gods werk. We wilden het allemaal zo graag zelf doen, en op eigen kracht. We zochten hulp bij de verkeerde dingen. Wij zouden n t in therapie gaan, om onze relatie nog een laatste kans te geven. We hadden ons aangemeld bij de AA (anonieme alcoholverslaving), ook voor de gokverslaving. Hier was toen een wachtlijst voor. N t op d t moment heeft God in ons leven ingegrepen. Als Hij toen niet had ingegrepen, waren we nu ook niet meer bij elkaar geweest, en was het slecht afgelopen met ons.

Kinderwens

Ik wilde dolgraag kinderen. Een vriendin van mij in de kerk was zwanger van haar vijfde kindje. Toen ik dit zag deelde ik mijn verdriet met haar en vertelde dat ik ook zo graag kinderen wilde. Als antwoord gaf ze mij: God ziet je hart, Hermien, hij weet het, het komt w l goed, heb geduld.

Band

Om het weekend zong ik in een band, en ik vond het geweldig. De pastor (leider in de kerk) echter vond het beter voor

mij dat ik stopte met de band. Mijn deelname paste niet goed bij mijn nieuwe leven.

Er ging enige tijd overheen voordat ik, met moeite, de band verliet. Ik was bang om in een enorm gat te vallen, wát moest ik elk weekend doen? Maar ik verveelde me daarna helemaal niet en vond de rust heerlijk. Ik houd nóg steeds van muziek maken, maar nú op een andere manier.

Zwanger

Twee maanden daarna werd ik zwanger en kon ik mijn tijd anders gaan indelen. Hoe had ik ooit voor mijn kind moeten zorgen, als ik elk weekend moest oefenen en optreden?

Ik dacht dat ik nooit zwanger zou raken. Nu zie ik écht Gods hand hierin. Hij zoekt de momenten uit, en niet jij.

Een heerlijke tijd brak aan. Alles was nieuw: een eerste kindje, babykleertjes wassen, dingetjes aanschaffen. Druk genoeg dus; geen moment heb ik me verveeld. We hebben nu een gezin met vier prachtige kinderen.

Roken

Zes jaar geleden ben ik van het roken afgekomen. Voor mij is dat écht een bevrijding geweest. Ik had er al heel vaak voor gebeden en wist diep in mijn hart dat ik het niet op mijn eigen kracht kon doen.

Nicotinepleisters heb ik maar twee weken gebruikt, omdat ik steeds vergat om er één op te plakken. Ik had Gods kracht nodig.

Mijn roken stond deelname aan de zangdienst in de kerk in de weg. Na een half jaar kwam er nood binnen de zangdienst en heb ik me aangemeld. Ik heb nog nooit zoveel plezier beleefd aan zingen zoals ik nú doe. Het is heerlijk om mijn stem zó te mogen gebruiken om God groot te maken en Hém alle eer te geven!

Aan God de eer

Ongeveer dertien jaar geleden, heb ik het besluit genomen om mijn leven aan Jezus te geven! Het is voor mij een hele grote verandering geweest, maar wel een goeie. Als ik die keuze niet had gemaakt, dan had ik nu mijn geweldig gezin, mijn lieve man en kinderen, niet gehad en was ik zéker in de goot terecht gekomen.

God is écht goed. Hij heeft voor ieder mens een plan in zijn leven.

Nogmaals wil ik Hem echt alle eer geven. Als God niet in ons midden was gekomen, was het slecht afgelopen met ons. Het is heerlijk om zo "vrij" te mogen zijn van alle verslavingen die onze relatie met elkaar en met God in de weg hebben gestaan.

Hermien Wevers, 2008

Keerpunt 2008

Wil jij ook een nieuw leven beginnen en moeilijkheden overwinnen met hulp van God? Naar aanleiding van dit verhaal kun je reageren door een e-mail te sturen naar Hermien.